

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Ing. K. Ř.**, zast. Mgr. Ivanem Nezvalet, advokátem, se sídlem Zelný trh 332/12, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2019, č. j. JMK 71695/2019, sp. zn. S-JMK 63255/2019/OD/VW, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 5. 2022, č. j. 32 A 72/2019-45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Magistrát města Brna (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 18. 3. 2019, č. j. ODSČ-95526/18-23, uznal žalobce vinným ze spáchání dvou přestupků podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 9. 2018 (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu uložil pokutu ve výši 2.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Přestupků se žalobce podle uvedeného rozhodnutí dopustil tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky Renault, RZ: X, v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Porušení pravidel silničního provozu spočívalo v obou případech v neoprávněném užití chodníku, tedy v porušení povinnosti stanovené v § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, které má znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona.

[2] Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 5. 2019, č. j. JMK 71695/2019, sp. zn. S-JMK 63255/2019/OD/VW, zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 26. 5. 2022, č. j. 32 A 72/2019-45, zamítl jako nedůvodnou.

[4] Krajský soud nejprve shrnul dosavadní průběh věci a podání účastníků. Z toho vyplynulo, že Městská policie Brno (dále jen „městská policie“) zjistila, že dne 6. 9. 2018 došlo na pozemní komunikaci Hybešova 36 v Brně vozidlem tovární značky Renault, RZ: X, ke spáchání jednání majícího znaky přestupku spočívajícího v neoprávněném užití chodníku, resp. v neoprávněném zastavení na chodníku. Obdobnou skutečnost zaznamenala městská policie i dne 12. 9. 2018. Vzhledem k tomu, že tyto věci nebylo možné vyřešit příkazem na místě, oznámila městská policie podezření ze spáchání přestupků správnímu orgánu prvního stupně. Ten následně výzvami ze dne 11. 10. 2018, č. j. MMB/0400321/2018, a ze dne 15. 10. 2018, č. j. MMB/040797/2018, vyzval v souladu s § 125h zákona o silničním provozu žalobce jakožto provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupků, aby v obou případech uhradil pokutu ve výši 500 Kč do 15 dnů od doručení příslušné výzvy na účet správního orgánu prvního stupně. Zároveň žalobce informoval, že mu v případě neuhrazení určené částky může sdělit totožnost řidiče vozidla v době spáchání příslušného přestupku, a to také ve lhůtě 15 dnů od doručení příslušné výzvy, což bude považováno za podání vysvětlení. Obě uvedené výzvy byly žalobci doručeny dne 17. 10. 2018, přičemž ten ve stanovené lhůtě určené částky neuhradil ani správnímu orgánu prvního stupně nesdělil údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupků. Dne 6. 11. 2018 obdržel správní orgán prvního stupně reakci na výzvy, ve které žalobce odmítl, že by ke spáchání předmětných přestupků došlo, a požádal o ukončení dalšího projednávání věci. Následně došlo podle § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném do 31. 1. 2022, k odložení obou oznámení a poté k zahájení společného řízení o přestupcích provozovatele vozidla, jež vedlo až k vydání rozhodnutí specifikovaného v odstavci [1].

[5] Krajský soud v reakci na žalobní námitky shledal, že žalobce jakožto provozovatel vozidla, s nímž byly spáchány předmětné přestupky, byl správním orgánem prvního stupně řádně vyzván, resp. byla mu dána možnost, aby ve stanovené lhůtě označil řidiče vozidla v době spáchání přestupků, avšak žalobce tak v reakci na výzvy neučinil. Také krajský soud vysvětlil, proč průkaz ZTP umístěný ve vozidle neidentifikuje osobu nepřítomného řidiče. Správní orgán prvního stupně proto správně obě oznámení o přestupku pro nezjištění osoby řidiče odložil a zahájil společné řízení o přestupcích provozovatele vozidla. K námitkám žalobce ohledně nezpůsobení škodlivých důsledků pak krajský soud uvedl, že ty nejsou relevantní, neboť na spáchání přestupků žalobcem nic nemění.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[6] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost.

[7] Stěžovatel namítl, že z jeho podání ze dne 5. 11. 2018 (doručené správnímu orgánu prvního stupně dne 6. 11. 2018), kterým reagoval na výzvy správního orgánu prvního stupně, vyplývá, že řidičem vozidla, s nímž byly spáchány předmětné přestupky, byl právě

pokračování

stěžovatel. Řízení o přestupcích proto nemělo být se stěžovatelem vedeno jako s provozovatelem vozidla, nýbrž řidičem vozidla. Pokud měl správní orgán prvního stupně pochybnosti o obsahu stěžovatelovy reakce na výzvy, měl je v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů vhodným způsobem odstranit, avšak neměl zahajovat společné řízení o přestupcích provozovatele vozidla. Správní orgán prvního stupně ani žalovaný stěžovateli neozřejmili, proč zvolili daný postup, který následně krajský soud nesprávně potvrdil. Stěžovatel má za to, že nesprávným postupem správního orgánu prvního stupně bylo nepříznivě ovlivněno jeho postavení jako účastníka řízení, a proto Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že ji považuje za nedůvodnou a s odkazem na rozsudek krajského soudu ji navrhl zamítnout.

III. Posouzení kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem v souladu s § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v účinném znění (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Následně se musel Nejvyšší správní soud zabývat otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s.). Vymezením neurčitěho právního pojmu „podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele“ se již Nejvyšší správní soud zabýval při výkladu § 104a s. ř. s., ve znění účinném do 31. 3. 2021 (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS). Novelou soudního řádu správního provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. byl s účinností od 1. 4. 2021 rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu Nejvyšší správní soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti. Nově se nejedná jen o věci azylu, resp. o věci mezinárodní ochrany, nýbrž o všechny věci, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce. Tato změna nezakládá žádný rozumný důvod měnit kritéria přijatelnosti kasační stížnosti (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-27).

[11] Při rozhodování o nepřijatelnosti kasační stížnosti proto Nejvyšší správní soud i nadále vychází z judikatorně ustálených kritérií (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, bod 52), jež pramení ze závěrů usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní

pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[12] V posuzované věci Nejvyšší správní soud podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal. Stěžovatel v kasační stížnosti ani neuvádí, že by napadený rozsudek krajského soudu byl založen na posouzení právní otázky dosud judikaturou kasačního soudu neřešené či řešené nejednotně, popřípadě že by tato právní otázka měla být posouzena odchylně od dosavadní judikatury. Stěžovatel pouze namítl, že krajský soud měl pro vadu správního řízení zrušit rozhodnutí žalovaného. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí následující:

[13] Podstatou kasační argumentace stěžovatele je názor, že z jeho podání ze dne 5. 11. 2018 je zřejmé, že řidičem vozidla, s nímž bylo neoprávněně parkováno na chodníku, byl on sám. S tímto názorem však nemůže Nejvyšší správní soud souhlasit. Po osobách se v právních vztazích obecně vyžaduje, aby jejich právní jednání bylo jednoznačné a srozumitelné. Tyto vlastnosti obsah předmětného podání ve spojení se sdělením totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupků nemá, neboť z něj není jednoznačně zřejmé, že vozidlo na chodníku neoprávněně zaparkoval sám stěžovatel. Podání obsahuje pouze nejednoznačné formulace, ze kterých nemohl správní orgán prvního stupně s jistotou dovodit, že se stěžovatel osobně přiznává ke spáchání vytýkaného jednání, tj. k zaparkování svého vozidla na chodníku.

[14] Podle Nejvyššího správního soudu nelze ani správnímu orgánu prvního stupně vytýkat, že po obdržení předmětného podání nepřistoupil k dalšímu zjišťování totožnosti řidiče. Správní orgán prvního stupně jednoznačně a srozumitelně ve výzvách vybídl stěžovatele ke sdělení totožnosti řidiče, načež se mu nedostalo jednoznačné a srozumitelné odpovědi. Správní orgán prvního stupně tedy učinil nezbytné kroky ke zjištění totožnosti řidiče jako pachatele přestupku v souladu s ustanovením § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Jeho další nezjišťování totožnosti řidiče nelze považovat za rozporné se základními zásadami činnosti správních orgánů, jak naznačuje stěžovatel. Naopak zasílat stěžovateli další písemnost vybízející k jednoznačnému a srozumitelnému sdělení totožnosti řidiče by bylo v rozporu se zásadami rychlosti a hospodárnosti zakotvenými v § 6 odst. 1 a 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

[15] Nejvyšší správní soud také musí poukázat na to, že stěžovatel reagoval na výzvy správního orgánu až po uplynutí stanovených lhůt. Ty totiž uplynuly shodně dne 1. 11. 2018, přičemž správní orgán prvního stupně obdržel předmětnou reakci na ně až dne 6. 11. 2018. Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že stanovená lhůta nemá v souvislosti se sdělením údajů o totožnosti řidiče prekluzivní charakter (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46), nicméně účastník, který jedná ve vztahu s orgánem veřejné správy nejednoznačně a navíc opožděně, nemůže od správního soudu spravedlivě očekávat, že bude orgánu veřejné správy vytýkat nedostatečnou aktivitu. Té se správní orgán prvního stupně navíc nedopustil, jak již bylo zmíněno.

pokračování

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[16] S ohledem na shora uvedené skutečnosti lze konstatovat, že krajský soud věc posoudil zcela v souladu s právními předpisy a ustálenou judikaturou správních soudů, přičemž se nedopustil se ani jiného hrubého pochybení, které by vyžadovalo zásah Nejvyššího správního soudu. Ten proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[17] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu jeho nákladů. Procesně úspěšnému žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2023

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu